

saa Mod til Dem, højtærede Finansminister! Thi hvis De har Villie til at gennemføre Forslag af den Karakter, saa har De i dette Øjeblik ogsaa Magten. Den højtærede Finansminister staar med en Magt til at gennemføre Forslag af den Art, som maaske er meget større, end han selv tænker sig, og hvis han blot vilde tage Mod til sig, skulde det nok vise sig, at hvis den højtærede Finansminister gik fra dette Ting med det store Flertal, som paa dette Omraade vilde følge ham, op til det andet Ting med et Forslag, som gik ud paa at lægge den forøgede Skattebyrde, der nu er strengt nødvendig — og ikke mere —, over paa den Overklasse, som udgør de 10,000—12,000 rigeste Familier i Danmark, tror jeg, at der ikke er fjerneste Mulighed for, at det andet Ting vil staa imod paa dette Punkt. Jeg tror, det vil bøje sig uden Slag, men hvis det tager Slaget paa dette Punkt, vil det blive et Slag, der fører til Nederlag saa sikkert som noget. Og hvis den højtærede Finansminister ikke handler paa denne Maade, er det for mig et Udtryk for, enten at han i den Grad har tabt Modet, at han ikke duer til at være Fører for dette Ting, eller at han mangler Villien til denne retfærdige Ordning af vore Skattelove, og i saa Fald duer han endnu mindre til at være Fører for os.

Schovelin: Det ærede Medlem, som nu satte sig (P. Munch), det ærede Medlem, som altid har Ret, det vil sige: naar han selv skal sige det, rettede nogle Ord til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) og udtalte den Formodning, at de af ham fremsatte statistiske Betragtninger med Hensyn til Skalaen nok vare unøjagtige i Enkelthederne. Ganske vist, sagde det ærede Medlem, havde han ikke hørt ham rigtigt, men han var alligevel overbevist om, at den nok ikke var nøjagtig. Fra vor Side vilde man aldrig driste sig til overfor et andet Parti at sige: Vi have ikke hørt, hvad det ærede Medlem har sagt, men vi føle os overbeviste om, at det nok er forkert. Men det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) har gennem sit politiske Liv sikkert et langt nøjere Kendskab end vi til Socialdemokratiet og maaske ogsaa til det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds, saa han kan maaske tale med større Autoritet i saa Henseende og have en Ret til at gaa ud fra Unøjagtigheder i saa Henseende, som vi andre ikke kunne have. Jeg vil imidlertid tilstaa, at det

ikke forekommer mig, at det særlig er Unøjagtighed, man kan bebrejde det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds i denne Sammenhæng. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds lider derimod øjensynlig af en Vrangforestilling, nemlig den, at et Partis Betydning i denne Sag staar i direkte Forhold til Mængden af de Ændringsforslag, det stiller, og Mængden af de Ord, der bruges. Ja, hvis det kun gjaldt om at holde lange Taler, vilde det ærede Medlem altid kunne komme ind som en smuk Nr. 1. I Gaar gik det saaledes, at det virkelig lykkedes ham ved Hjælp af den højtærede Formands Langmodighed og af os alle skattede Liberalitet at gennemføre en lang Tale, som det ogsaa vilde have været Jammerskade, om vi ikke havde hørt. Det er øjensynligt, at det ærede Medlem har skrevet paa den i flere Dage, har lagt den til Side og taget den frem igen og indføjjet hist og her en Ondskabsfuldhed til det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), og saa har han læst den op for sin Kone og til sidst indstuderet den foran Spejlet, og derfor vilde det, som sagt, virkelig have været Synd, om vi ikke skulde have faaet det alt sammen med ved denne Lejlighed. Men jeg beder det ærede Medlem være forvissat om, at denne Mængde af Ord gør det visselig ikke, og at det særdeles vel turde være muligt, at det Parti, som overhovedet ikke ved denne Lejlighed har stillet noget som helst Ændringsforslag, kunde faa en langt større Indflydelse paa Resultatet af dette Lovforslag, naar det nu skal skride videre frem under Rigsdagens Forhandlinger, end f. Eks. det ærede Medlem og hans Parti. Det ærede Medlem var saa elskværdig — og det skal være min sidste Bemærkning til ham i denne Sammenhæng — at ville stille mig sammen med en Fritz Jürgensensk Figur. Jeg tror, man maa lidt højere op i Klassiciteten for at finde det ærede Medlems lige, man maa helt op til Holbergs Geert Westphaler eller den meget talende Barber, det, tror jeg, vilde være den passende Figur at udhæve i denne Sammenhæng.

Hovedsagen her — og jeg tillader mig at knytte de Bemærkninger, jeg i saa Henseende vil fremføre, til §§ 1 og 55 — er Spørgsmaalet om, hvorvidt man i det hele skal skride til at øse saa rigeligt af denne Skattekilde, som man fra Regeringens og Flertallets Side har ønsket. Fra radikal og socialdemokratisk Side, navnlig fra den sidste Fraktions Side, ønsker man at øse i endnu stærkere Grad, end her er fore-